

blandt lønmodtagerne. Og som det fremgår, vil alle lejerne og halvdelen af ejerne – dvs. næsten alle almindelige lønmodtagere – have fordel af en omlægning af den offentlige støtte til boligforbruget.

En sådan omlægning bør efter VS' opfattelse indbefatte afvikling af rentefradrag og lejeværdibeskatning, øget almennyttigt nybyggeri, forbedret boligsikring og indgreb over for værdistigninger på fast ejendom. Nærværende forslag er altså et afgørende element i en social boligpolitik.

Bemærkninger til forslagets enkelte punkter

Ad 1

Med den borgerlige regerings »kartoffelkur« blev vejen banet for en egentlig rentefradragsreform. Med lov om afgift af renter af forbrugslån, jf. lov nr. 698 af 17. oktober 1986, gik de borgerlige nemlig i realiteten til angreb på rentefradragsretten, selv om det formelt hed en afgift. Dermed har regeringen brudt skatteforliget eller i hvert fald givet Socialdemokratiet fri adgang til at medvirke til en rentefradragsreform uden om de borgerlige partier (renteafgiften gennemførtes imod Socialdemokratiets ønske).

Desværre rammer renteaftgiften på en sådan måde, at den i virkeligheden forstærker den omfordeling i den forkerte retning, som i forvejen er indbygget i rentefradragsordningen. Den rammer især lejere og lader f.eks. de selvstændige gå fri. For lejerne betyder dette, at de fortsat via skatten skal betale for de øvrige skatteyderes fradrag, mens de selv får en mindre skattebesparelse som følge af renteaftgift på deres normalt ret beskedne lån.

En ordentlig rentefradragsreform bør heller ikke gennemføres ved en udbygning af renteaftgiften, det er nemlig en teknisk dårlig metode til begrænsning af fradraget.

Derfor bør renteaftgiftsloven ophæves, og dette bør naturligvis gøres straks, idet loven simpelt hen kan ophæves uden nogen sinde at få praktisk virkning.

Ad 2

Lejeværdibeskatningen er en nødvendig bestanddel af det nuværende skattesystem netop på grund af rentefradragsretten, men selv under disse vilkår er den meget svær at forsvare. Et overskud på boligen er jo ikke en konkret indtægt, men en helt fiktiv størrelse, og det opleves klart som helt urimeligt at blive beskattet af penge, man ikke har eller tjener. Til gengæld vil der fortsat – også efter

afviklingen af rentefradragsretten – være behov for en eller anden form for værdistigningsafgift.

Umiddelbart vil afviklingen af rentefradraget være med til at drive renten nedad, og dette vil medføre et fald i huspriserne. (En del af skattefordelen er blevet kapitaliseret i højere huspriser, dvs. folk har måttet betale mere for deres huse, end hvis skattefordelen ikke havde eksisteret. Dermed har rentefradragsretten i høj grad bidraget til at skabe værdistigninger på fast ejendom og har dermed også været inflationsskabende). Men man kan godt forestille sig, at der igen opstår værdistigninger »på lavere niveau«. Derfor vil der fortsat være behov for en værdistigningsafgift. Men der skal ikke – som ved lejeværdibeskatningen – være tale om en beskatning af en fiktiv indtægt eller en afgift på boligforbrug; derimod kan der f.eks. indføres en skat, der inddrager værdistigningen, i det øjeblik den realiseres (ved salg eller belåning).

Ad 3

Der skal i forbindelse med afviklingen af rentefradraget, der foreslås helt afskaffet, når det gælder renterne af nye lån, etableres en klar adskillelse mellem privat gæld og erhvervsgæld (renter af erhvervsgæld indgår så i virksomhedsregnskabet på linje med de øvrige udgifter – her er den skattemæssige opgave at sikre en effektiv beskatning af virksomhedens reelle overskud). Såfremt skatteyderen har erhvervsvirksomhed, men ikke selv ønsker at gennemføre en adskillelse, skal den samlede renteudgift regnes som privat. En rimelig adskillelse skal sikres i forbindelse med en revision af den nugældende virksomhedsskattelov. Det er klart, at adskillelsen så vidt overhovedet muligt skal sikres, at bolig- og forbrugslån ikke flyttes over i virksomheden.

Det vil ikke volde problemer at udskille de statsgaranterede studielån m.v., hvor renterne fortsat skal kunne fradrages.

Ad 4

Punktet vedrører afviklingen af fradrag af renter af eksisterende gæld. Hovedprincippet er, at aftrapningen skal være 10 år, og personens maksimale rentefradrag vil således være 90 pct. i 1988, 80 pct. i 1989, 70 pct. i 1990 osv. beregnet ud fra 1987-fradraget. Denne model vil i alle tilfælde gælde for forbrugslån. Det skal bemærkes, at det maksimale fradrag de enkelte år naturligvis kun kan udnyttes, såfremt renterne af den gamle gæld fortsat når op på dette beløb, ellers kan naturligvis kun fradrages den faktiske tilbageværende renteudgift.